

Sygn. akt I PK 133/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa K. L.
przeciwko Szkole Podstawowej nr [...] im. [...] w C.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Pa (..),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 25 września 2013 r. w ten sposób, że przywrócił K. L. do pracy w Szkole Podstawowej nr [...] im. [...] w C. na dotychczasowe warunki pracy i płacy.

W skardze kasacyjnej pozwana Szkoła zarzuciła: I. naruszenie prawa materialnego, przez: 1) jego błędną interpretację i uznanie, że treść art. 30 § 4 w związku z art. 45 k.p. oraz w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela uzasadnia twierdzenie, iż w treści oświadczenia o wypowiedzeniu stosunku pracy z nauczycielem winne być opisane kryteria doboru nauczyciela do zwolnienia, którymi kierował się zakład pracy; 2) jego niewłaściwe zastosowanie, tj. ocenę stanu faktycznego sprawy poprzez pryzmat art. 30 § 4 w związku z art. 45 k.p., podczas gdy w sprawie zastosowanie winien mieć art. 30 § 4 k.p. „w związku z

art. 20 § 1 k.p.”, 3) przyjęcie, że w świetle „art. 20 §” Karty Nauczyciela fakt częstej absencji chorobowej powódki nie ma istotnego znaczenia dla ustalenia, iż pozwana w sposób prawidłowy zastosowała kryteria doboru pozwanej zwolnienia: II. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: 1) art. 233 § 1 k.p.c., przez „brak konsekwencji w ocenie stanu faktycznego sprawy (staż nie był podobny, z drugiej strony skoro duża dysproporcja, to)” oraz przyjęcie, że kryteria doboru powódki do zwolnienia opisane w dokumencie ustalonym ze związkami zawodowymi mają charakter wyprzedzający w stosunku do pozostałych kryteriów sprawy; 2) art. 217 § 3 w związku z art. 227 w związku z art. 233 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie istoty sprawy w zakresie wpływu absencji powódki w pracy z powodu choroby na jej ogólny staż pracy oraz nieustalenie, czy powódka знаła przyczyny wypowiedzenia jej stosunku pracy.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł „o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono w pierwszej kolejności występowaniem istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, czy art. 30 § 4 k.p. w świetle zapisu art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, uzasadnia twierdzenie, że w razie rozwiązania z nauczycielem stosunku pracy z powodu zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania, oświadczenie pracodawcy powinno zawierać określenie kryteriów jakie zostały zastosowane przy doborze pracownika do zwolnienia. W ocenie skarżącego, skoro art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela określa wprost, wbrew przepisom Kodeksu pracy, przyczyny rozwiązana z nauczycielem stosunku pracy, to nie sposób czynić zarzutu, że powtórzenie zwrotu ustawowego nie stanowi wypełnienia obowiązku opisanego w art. 30 § 4 k.p., skoro wystąpienie przesłanek tam opisanych jest jedynym warunkiem złożenia przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy, które to przesłanki nie mogą ulec żadnym modyfikacjom. Z tego względu, zdaniem skarżącego, orzecznictwo Sądu Najwyższego wydane na tle oceny prawnej przesłanek opisanych w art. 45 k.p., nie może być bezkrytycznie przenoszone na grunt Karty Nauczyciela.

W dalszej kolejności skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 30 § 4 k.p., który wywołuje rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego co do oceny konieczności podawania kryteriów doboru pracownika do zwolnienia w przypadku wystąpienia przyczyn rozwiązania stosunku pracy z powodu reorganizacji zakładu pracy. W tym zakresie wskazano na odmienne poglądy wyrażone w tym zakresie z jednej strony w wyroku z dnia 25 stycznia 2013 r., I PK 172/13 oraz z drugiej strony w wyrokach z dnia 9 sierpnia 2005 r., II PK 392/04 i z dnia 7 kwietnia 2011 r., I PK 238/10.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Z kolei odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest

uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Skarżący nie wykazuje istnienia tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Po pierwsze - sformułowane przez skarżącego zagadnienie zostało rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym przyjmuje się, że wskazanie przez szkołę jako przyczyny uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem zwrotu ustawowego zawartego w art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela nie narusza art. 30 § 4 k.p., jeżeli w okolicznościach sprawy, w tym uwzględniając informacje podane przez pracodawcę w inny sposób, stanowi to dostateczne skonkretyzowanie tej przyczyny (por. np. wyrok z dnia 9 sierpnia 2005 r., II PK 392/04, OSNP 2006 nr 11-12, poz. 179). Po drugie - skarżący pomija, że wobec braku w Karcie Nauczyciela uregulowania kwestii związanych z zakresem roszczeń przysługujących nauczycielowi w przypadku wadliwego wypowiedzenia mu stosunku pracy z przyczyn określonych w art. 20 ust. 1 pkt 2, w tym zakresie - poprzez art. 91c § 1 - znajduje zastosowanie wprost (a nie odpowiednio) art. 45 k.p. Po trzecie - skarżący nie wskazuje, jakie znaczenie dla wyniku sprawy mogłoby mieć rozstrzygnięcie formułowanych przez niego wątpliwości interpretacyjnych, skoro podstawę zaskarżonego wyroku stanowiło również ustalenie, że absencja w pracy nie została ujęta w ramowych kryteriach doboru kadry pedagogicznej, „na podstawie których miał być dokonany wybór osoby do zwolnienia”, liczba dni nieobecności powódki w pracy została przyjęta z całego okresu zatrudnienia (sięgającego około 20 lat wstecz), a nieobecności te nie dezorganizowały pracy Szkoły. Ustalenia te doprowadziły Sąd drugiej instancji do „dodatkowej” konkluzji, że przyjęte przez pracodawcę kryterium nie uzasadniało

wypowiedzenia powódce stosunku pracy. Już tylko taka ocena usprawiedliwiała zastosowanie art. 45 § 1 k.p., niezależnie od odwołania się do niewypełnienia przez pracodawcę wymagania określonego w art. 30 § 4 k.p. Powyższych ustaleń skarżący skutecznie nie kwestionuje, gdyż podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być podnoszone przez niego zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), do której to sfery art. 233 § 1 k.p.c. odnosi się wprost. Oznacza to, że Sąd Najwyższy jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.